

Usmej sa, keď odchádzam

Pavol Hammel

Ešte mám ten lístok,
na ktorý si mi napísala
písmom takým drobučkým,
akoby si ho šepkala,
že len tí, ktorých máme skutočne radi,
nám môžu dokázať,
že láska nie je večná.

Je to zvlášťne stretnúť ťa dnes,
keď sa neoholený prechádzam medzi starými domami,
ktoré na nás hľadajú cez svoje slepé okná.

Je to zvlášťne, že sa s tebou opäť rozprávam,
i keď miesto vecí, ktoré by sme chceli a mali povedať,
prekážame vedľa seba po mostíku zbytočných slov.

Je to zvlášťne, prekročiť svoj tieň,
všetky tie rozochvené vyznania vpísané do snehu,
sladké ranné malátnosti,
akosi zadomčivo sme otupeli.

Je to zvlášťne, že sa už nikdy nespýtaš
prečo a s kým,
prečo a s kým,
v záhrade spím.

Je to zvlášťne, že sa už nikdy nespýtaš,
prečo a s kým,
prečo a s kým,
v záhrade spím.

Usmej sa na mňa.
Usmej sa na mňa, keď odchádzam.

Usmej sa na mňa.
Usmej sa na mňa, keď odchádzam.

Usmej sa na mňa.
Usmej sa na mňa, keď odchádzam.

Usmej sa na mňa.
Usmej sa na mňa, keď odchádzam.

Iba sťahovaví vtáci sa vracajú.
Iba stromy majú dosť času, aby mohli žiť v spomienkach.
Usmej sa na mňa, odchádzam.